Cuprins

Prolog 7
1. Ileana 13
2. Antonia 38
3. Pablo 47
4. Nina 57
5. Lila 67
6. Matei 90
7. Oscar 97
8. Carlos 110
9. Xavier 118
10. Ilona 125
11. Sonia 146
12. Manolo 159
13. Vladone 170
14. Ileana 174

9. Xavier

Abia obținusem postul de chelner, de fapt eram în probe, patronul spunea că are nevoie de unul cu experiență, să nu spargă vesela și să-i alunge clienții vărsându-le băuturile fine pe cămășile înflorate, dar frate-miu, barman în clubul lui de vreun an, îi promisese c-o să stea cu ochii pe mine să nu fac vreo boacănă și c-o să aibă grijă să rămân la treabă cât o să fie și el de față, iar lui i se dusese buhul că stă de la prânz până-n zori, zi după zi, n-avea casă, n-avea masă, câștiga, nu glumă, dar nu știu cum de nu cădea din picioare de oboseală, de-un an de zile de-abia închidea ochii două, trei ore, diminețile, cu fața în sus, sforăind scurt, și când să adorm și eu ca lumea, sărea din pat ca împins de-un arc, arunca câțiva pumni de apă rece pe ochi și alerga spre stația de autobuz, făcea o oră până la barul din centru, mai ațipea și-n autobuzul care n-avea vreodată la ora prânzului mai mult de-o mână de călători bezmetici, care tot urcau și coborau, și ajungea întotdeauna înaintea patronului, așa că atunci când frate-miu a insistat pentru

mine și i-a spus patronului c-o să stau cât stă și el, ăluia i-au sclipit ochii, însemna c-o să plătească un singur om pentru treaba făcută de vreo doi, a întrevăzut îndată câștigul și m-a îngăduit acolo, a zis, fie, o săptămână de probă, și eram în a cincea zi, n-avusesem mare brânză de lucru, fuseseră clienți puțini, de parcă n-ar fi fost sezonul excursiilor când năvăleau peste noi din toate colțurile Europei și pe urmă m-am prins că era din pricina campionatului mondial de fotbal, cei mai mulți preferau să meargă la un club vecin al cărui patron avusese ideea să monteze un perete de monitoare, vedeai meciurile ca la cinema, de la cincizeci de metri, era lume cât nu credeam, dar nici la noi nu bătea vântul, nu tuturor le curg balele după fotbal, doar că frate-miu spunea că fuseseră și vremuri mai bune, mie însă îmi părea bine că nu mă spetesc, mă temusem să nu dau chix după prima zi și uite că trecuseră cinci, avusesem timp să mă prind că unii clienți vin zilnic, că nicio fată n-apucă să se veștejească pe scaunele înalte de lângă bar, se îndură repede câte unul să le ofere un pahar și să plece cu ele, fauna știută, când nu era lume multă unele încercau să mă descoasă, cum mă cheamă, dacă mi-am terminat școala, ce-am făcut la viața mea, dacă am vreo prietenă și la întrebarea asta frate-miu le zicea să-și vadă de treaba lor, să mă lase-n pace, se vede că era atent la tot ce era în jur, ce i-am făcut? ce i-am făcut? ciripeau fetele protestând, l-am întrebat de sănătate, nu i-am luat vopseaua, nu e nevoie, zicea frate-miu să-l întrebați,

se vede cu ochiul liber cât e de zdravăn și sănătos, și ele mustăceau, Juanito, ziceau, pe frate-miu îl cheamă ca pe patron, Juanito, ziceau, n-o să-l poți ține-n colivie, tot vine una și ți-l răpește, dar frate-miu găsea mereu răspuns, mai e pân-atunci, și sper să nu fie vreo poamă ca voi, ai ceva cu noi? săreau ele, n-am, știți bine! zicea el, păi atunci? păi atunci lăsați-l, și fetele nu mă mai întrebau nimic câteva ceasuri, îmi părea rău, tare aș fi vrut să le mai aud vorbindu-mi, îmi plăcea când treceam prin spatele lor cu tăvile cu pahare și băuturi, miroseau dumnezeiește, n-am avut curaj să întreb pe vreuna cum se cheamă parfumul lor și îmi mai plăcea să le văd cum se ridică leneș de pe scaunele înalte și pânza subțire și colorată a rochiilor scurte se mulează pe brațele, sânii și coapsele lor bronzate, unduindu-se fără sfârșit când începeau să meargă, aș fi vrut să nu se mai oprească din mersul leneș, dar ele se opreau la o masă și pe urmă plecau cu clientul pe care-l aștepta în stradă, sub palmieri, vreo mașină decapotabilă, Xavier, nu visa, ia comanda! striga frate-miu, și iar mă strecuram pe lângă alți umeri parfumați dumnezeiește cu tăvile cu pahare cu whiskey, și cam la sfârșitul celei de-a cincea seri au intrat în club trei inși, s-au dus direct la bar, nu la vreo măsuță cum fac clienții veniți să bea ceva și să-și caute o fată, erau bine îmbrăcați, costume de in alb, cu cămăși cu gulere largi și răsfrânte, tunși ca în revistele aruncate lângă intrare, voinici și zâmbitori, de parcă ar fi pozat pentru vreun clip publicitar, bănuiam

că sunt actori sau vedete de televiziune, oricum persoane cunoscute, chiar dacă eu le vedeam prima oară, n-am fost surprins când frate-miu le-a așezat în față câte un pahar mare cu whiskey din cel mai fin, fără să fi scos ei o vorbă, toți zâmbeau în continuare ca în reviste, pe când își sorbeau paharele cu zgomot, abia pe urmă a întrebat unul de patron, nu-l văzusem toată ziua, chiar mă miram că nu trecuse pe-acolo, nu era seară să nu apară să vadă cum merge treaba, nu-i aici, le-a zis frate-miu, sigur? a întrebat unul, nu l-am văzut toată ziua, o fi plecat la Barcelona, unde mai are afaceri, ești sigur? a întrebat din nou bărbatul, nu sunt sigur, mă gândesc doar că acolo s-o fi dus, a spus frate-miu, făcându-mi semn să duc niște comenzi la o masă și să nu mai casc gura, mai bine nu te mai gândi, l-a repezit al treilea, pe un ton aspru și atunci cred că frate-miu a înțeles că ceva nu era în ordine, a ridicat amândouă mâinile, ca și cum s-ar preda, eu nu-s decât barman, nu mă mai gândesc, habar n-am de afacerile șefului, a zis el, e bine că n-ai, o să rămâi în viață și o să-i spui și lui să nu-și mai bage nasul, i-a replicat altul frumos și atunci m-am gîndit și eu că ceva nu era în regulă, dar până să înțeleg bine, toți trei scoseseră niște pistoale de la brâu și făceau țăndări frumusețea de sticle aranjate pe mai multe rafturi cu oglinzi pe un perete întreg în spatele fratelui meu, care rămăsese stană, în locul lui eu aș fi făcut pe mine în prima clipă, au apărut cei doi

bodiguarzi de-ai clubului, dar n-au apucat să facă vreun gest sau să-ntrebe ceva, i-au secerat pe loc, după care s-au întors și-au început să tragă în sală, întâi în sus, dar pe urmă am priceput că puțin le păsa că rănesc sau omoară pe cineva, s-a produs un haos greu de descris, lumea alerga în toate sensurile, îmbrânceli, înjurături, strigăte, plânsete, chirăieli, unii se îmbulzeau pe scara în spirală care urca pe terasa de la etaj, își făceau loc cu coatele, se împiedicau și cădeau în genunchi, alții se îngrămădeau în canatul ușii înguste, geamul a crăpat și s-a spart, alte țipete, strigăte ascuțite de femei că nu mai pot respira, măsuțele cu tăblii de sticlă și scaunele din împletitură de paie răsturnate, pahare și sticle sparte pe dalele cărămizii, cioburi în toate părțile, cineva mă împingea cu brutalitate, mișcă, nesimțitule! vrei s-o mierlim aici până-ți cari tu tăvile și ciolanele!?, altcineva mă apucă de braț, am auzit vocea lu frate-miu, mă trăgea în spatele barului înalt de piatră și mahon, mă împingea în jos apăsându-mă pe cap și-a aruncat peste mine o față de masă grea de pluș, o clipă m-am temut c-o să mă sufoc, dar fața de masă avea găuri cât un euro de mari, prin care respiram în voie, ba chiar vedeam ce se petrecea într-o margine a clubului, dincolo de bar, ca printr-o ușă întredeschisă, vedeam ghivecele cu flori sângerii și palmierii pitici dinspre curtea cu piscină, asta era doar o parte a sălii, împușcăturile nu încetau, câțiva mușterii care n-apucaseră să se îngrămădească la

ușă se trântiseră pe jos, cred că făceau pe morții, unul dintre tipii în costum de in răcoros a intrat în raza mea vizuală, a împins cu vârful pantofului un trup care mișca, a îndreptat arma și a tras, am văzut împușcătura ca o scânteie mare roșie protocalie, detunătura mi s-a părut îngrozitoare, dar și mai cumplite au fost zbieretele femeii care fusese la masă cu bărbatul, nu era de-a noastră, venise cu el, nu se mai oprea, nu știu cum avea atâta forță să zbiere, taci! i-a strigat bărbatul în alb cu pistolul în mână, dar ea părea să nu-l audă, taci, târfă! n-auzi?, a strigat el din nou și a lovit-o cu pistolul peste obraz, am văzut cum țâșnește sângele și femeia se prăbușește de pe scaun, ți-am spus să taci!, dar femeia zbiera chiar și de jos, taci odată! și a împușcat-o și pe ea și brusc parcă s-a lăsat liniștea și am văzut mâna altui frumos cum îl prinde pe primul de braţ, tâmpitule, ce te-a apucat? nu pe ele trebuie să le împuști, aduc bani, păi, dacă nu tăcea? i-am spus de atâtea ori, m-ai auzit, i-am spus de atâtea ori! i-ai spus pe dracu, trebuia doar să-i speriem, să tragem în aer, păi asta am și făcut, ai făcut pe dracu! i-ai omorât, știi cine e? o să vină toată poliția pe urmele noastre, păi nu ziceai să facem curățenie? curățenie cu bodiguarzii, nu cu clienții! și celălălt l-a împins în afara razei mele vizuale, ieși dracului de tâmpit de-aici! să ne cărărm mai repede!, îl auzeam spunând, să nu te mai văd! și pe urmă n-am mai auzit decât niște pași care fărâmau sticla risipită de pe jos și